

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și unu

Tapiseria profetică: dezvăluirea celor patru urâciuni din capitolul al optulea al Cărtii lui Ezechiel și semnificația lor în epoca modernă

Jeff Pippenger

2024-02-04

Cele patru urâciuni din capitolul al optulea al lui Ezechiel reprezintă cele patru generații ale Israelului modern, iar începutul Israelului modern a fost tipificat de începutul Israelului antic. Amândouă aceste istorii ale începutului mărturisesc despre sfârșitul Israelului modern la iminenta lege duminicală. Cele două începuturi ale lui Israel, atât cel antic, literal, cât și cel modern, spiritual, sunt adevărate de istoria de început a împărăției de nord a lui Israel, când aceasta s-a despărțit de Iuda.

Când Israelul antic a ridicat vițelul de aur, tocmai ieșise din Egipt, în împlinirea unei profeții care indica faptul că Dumnezeu îl va constitui ca împărăție. Relatarea despre Ieroboam, primul împărat al împărăției de nord a lui Israel, întrunește tocmai aceste trăsături. Ieroboam fugise în Egipt din pricina mâniei lui Solomon. Prin profetul Ahia, i se dăduse o promisiune profetică potrivit căreia avea să fie făcut împărat peste zece dintre cele douăsprezece seminții. Înainte ca profeția să se îplinească, Ieroboam avea să fugă în Egipt, pentru a pune distanță între el și Solomon, până la moartea lui Solomon.

Și s-a întâmplat în vremea aceea, când Ieroboam ieșea din Ierusalim, că prorocul Ahia Șilonitul l-a întâlnit pe cale; el era îmbrăcat cu un veșmânt nou, și amândoi erau singuri pe câmp. Și Ahia a apucat veșmântul cel nou care era pe el și l-a rupt în douăsprezece bucăți. Și i-a zis lui Ieroboam: Ia-ți zece bucăți; căci așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi sfâșia împărăția din mâna lui Solomon și-ți voi da zece seminții; (Dar el va avea o seminție, de dragul robului Meu David și de dragul Ierusalimului, cetatea pe care am ales-o dintre toate semințiile lui Israel:) Pentru că M-au părăsit și s-au închinat lui Aștoret, zeița Sidonienilor, lui Chemoș, zeul Moabiților, și lui Milcom, zeul fiilor lui Amon, și nu au umblat în căile Mele, ca să facă ce este drept în ochii Mei și să păzească rânduielile și judecățile Mele, cum a făcut David, tatăl lui. Totuși nu voi lua toată împărăția din mâna lui, ci îl voi lăsa domn în toate zilele vieții lui, de dragul robului Meu David, pe care l-am ales, pentru că a păzit poruncile Mele și rânduielile Mele. Dar voi lua împărăția din mâna fiului său și ți-o voi da ție, chiar zece seminții. Iar fiului său îi voi da o seminție, pentru ca robul Meu David să aibă totdeauna o lumină înaintea Mea în Ierusalim, cetatea pe care Mi-am ales-o ca să pun acolo Numele Meu.

Te voi lua, și vei domni peste tot ce dorește sufletul tău, și vei fi împărat peste Israel. Și va fi așa: dacă vei asculta de tot ce îți poruncesc și vei umbla pe căile Mele și vei face ceea ce este drept în ochii Mei, păzind orânduirile Mele și poruncile Mele, cum a făcut David, slujitorul Meu, atunci voi fi cu tine, îți voi zidi o casă trainică, cum i-am zidit lui David, și îți voi da Israelul. Și pentru aceasta voi smeri sămânța lui David, dar nu pentru totdeauna. De aceea, Solomon a căutat să-l omoare pe Ieroboam. Și Ieroboam s-a ridicat și a fugit în Egipt, la Șişac, împăratul Egiptului, și a stat în Egipt până la moartea lui Solomon. Celelalte fapte ale lui

Solomon, tot ce a făcut el și înțelepciunea lui, oare nu sunt ele scrise în Cartea faptelor lui Solomon? Vremea cât a domnit Solomon la Ierusalim peste tot Israelul a fost de patruzeci de ani. Și Solomon a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David, tatăl său; iar Roboam, fiul său, a domnit în locul lui. 1 Împărați 11:28-43.

La moartea împăratului Solomon, împărăția avea să fie împărțită, iar Ieroboam avea să fie împărat peste cele zece seminții de la miazănoapte, iar fiul lui Solomon, Roboam, avea să fie împărat la Ierusalim. Înainte ca dezbinarea semințiilor să aibă loc, Ieroboam trebuia să iasă din Egipt.

Și Roboam s-a dus la Sihem, căci tot Israelul venise la Sihem ca să-l facă împărat. Și s-a întâmplat că, atunci când Ieroboam, fiul lui Nebat, care încă era în Egipt, a auzit aceasta (căci fugise dinaintea regelui Solomon, iar Ieroboam locuia în Egipt), au trimis și l-au chemat. Și Ieroboam și toată adunarea lui Israel au venit și au vorbit lui Roboam, zicând: Tatăl tău ne-a făcut jugul greu; acum dar ușurează slujba aspră a tatălui tău și jugul lui greu pe care l-a pus asupra noastră, și îți vom sluji. Iar el le-a zis: Duceți-vă încă trei zile, apoi veniți iarăși la mine. Și poporul a plecat. 1 Împărați 12:1-5.

Istorisirea despre felul nesăbuit în care a acționat Roboam pe parcursul celor trei zile pune vina asupra respingerii sale nesăbuite a sfatului bătrânilor, dar despărțirea semințiilor fusese prorocită, astfel încât ea s-ar fi petrecut într-un fel sau altul. Se cuvine menționat aici, pentru un articol viitor, că procesul despărțirii a fost desemnat în mod specific ca având durata de trei zile. Cele două regate devin din nou un singur regat în istoria milleriților, și aceasta atunci când semințiile de la miazănoapte și de la miazăzi devin un singur regat în istoria milleriților, care este perioada sosirii celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Acei trei îngeri din istoria milleriților au fost prefigurați de cele trei zile ale hotărârii lui Roboam. Acei patruzeci și șase de ani când au sosit cei trei îngeri, din 1798 până în 1844, au fost, de asemenea, cele trei zile simbolice despre care Hristos spusese, în Ioan, capitolul doi, că vor fi necesare pentru ca El să ridice un templu dărâmat, însă acea parte a studiului este pentru un articol viitor.

Când, la sfârșitul celor trei zile, Roboam a făcut declarația sa nesăbuită, împărățiile s-au dezbinat.

Când tot Israelul a văzut că împăratul n-a ascultat de ei, poporul a răspuns împăratului, zicând: Ce parte avem noi în David? Nici nu avem moștenire în fiul lui Isai; la corturile voastre, Israele; acum vezi-ți de casa ta, Davide. Și Israel s-a dus la corturile sale. Iar peste fiii lui Israel care locuiau în cetățile lui Iuda, Roboam a domnit peste ei. Atunci împăratul Roboam l-a trimis pe Adoram, care era peste dări; și tot Israelul l-a ucis cu pietre, încât a murit. De aceea împăratul Roboam s-a grăbit să se urce în carul lui, ca să fugă la Ierusalim. Astfel Israel s-a răzvrătit împotriva casei lui David până în ziua de azi. Și s-a întâmplat că, atunci când tot Israelul a auzit că Ieroboam se întorsese, au trimis și l-au chemat la adunare și l-au făcut împărat peste tot Israelul; n-a rămas nimeni cu casa lui David, afară numai de seminția lui Iuda. 1 Împărați 12:16-20.

Profeția potrivit căreia lui Ieroboam i se va da o împărăție fusese împlinită, și anume la vremea ieșirii lui din Egipt. Gelos că sanctuarul lui Dumnezeu era în cetatea Ierusalimului, cetatea pe care Dumnezeu o alesese ca să-și pună Numele acolo, Ieroboam s-a apucat să contrafacă sanctuarul, preoția și serviciul de închinare rânduit a fi săvârșit numai la Ierusalim. Lucrarea lui Ieroboam de a

institui un sistem de închinare contrafăcut în cele zece seminții din nord constituie o paralelă directă cu răzvrătirea lui Aaron prin vițelul de aur și, prin urmare, oferă încă o mărturie, nu numai cu privire la legea duminicală care urmează să vină în curând, ci și la răzvrătirea din 1863.

Și Ieroboam a zis în inima lui: Acum se va întoarce împărăția la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în casa Domnului la Ierusalim, atunci inima poporului acestuia se va întoarce iarăși la domnul lor, chiar la Roboam, regele lui Iuda; și mă vor ucide și se vor întoarce la Roboam, regele lui Iuda. Atunci regele s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur; și le-a zis: Este prea anevoios pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus pe unul la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns pricină de păcat; căci poporul se ducea să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a rânduit preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în a cincisprezecea zi a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Așa a făcut la Betel, aducând jertfe vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat la Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse la Betel, în a cincisprezecea zi a lunii a opta, chiar în luna pe care o născocise în inima lui; și a rânduit o sărbătoare pentru fiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:26-33.

Răzvrătirea lui Ieroboam oferă o altă linie de adevăr care poate fi suprapusă peste răzvrătirea lui Aaron, răzvrătirea cornului protestant din 1863 și răzvrătirea cornului republican la legea duminicală iminentă și, procedând astfel, extinde mărturia profetică. În răzvrătirea vițelului de aur al lui Aaron, Domnul a schimbat metoda rânduită de alegere a preoției.

Înainte de răzvrătire, întâiul-născut din orice seminție trebuia să devină parte a preoției. Dar în răzvrătirea cu vițelul de aur a lui Aaron, numai seminția lui Levi a stat de partea lui Moise. Din acest motiv, Dumnezeu a schimbat metoda rânduită de a asigura bărbați pentru preoție, iar de atunci încolo doar casa lui Levi avea să alcătuiască preoția.

Și când Moise a văzut că poporul era dezgolit (căci Aaron îi dezgolise, spre rușinea lor, înaintea vrăjmașilor lor), atunci Moise a stat la poarta taberei și a zis: Cine este de partea Domnului? Să vină la mine. Și toți fiii lui Levi s-au adunat la el. Și le-a zis: Așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Fiecare bărbat să-și pună sabia la șold; și mergeți din poartă în poartă prin toată tabăra, și să ucidă fiecare pe fratele său, pe tovarășul său și pe aproapele său. Și fiii lui Levi au făcut după cuvântul lui Moise; și în ziua aceea au căzut dintre popor aproximativ trei mii de bărbați. Exodul 32:25-28.

Ieroboam a contrafăcut lucrarea pe care Dumnezeu o împlinise în contextul răzvrătirii lui Aaron, când Dumnezeu ridicase o preoție nouă din seminția lui Levi, căci Ieroboam „a făcut preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi”. Răzvrătirea de la începutul împărăției celor zece seminții din nord este paralelă cu răzvrătirea lui Aaron și cu nebunii care dansau. Răzvrătirea a avut loc după ieșirea din Egipt, ca împlinire a unei profeții care promitea că va fi întemeiată o împărăție. În ambele cazuri s-a instituit o preoție nouă, ceea ce a însemnat o schimbare față de rânduiala anterioară de alegere a preoților.

Răzvrătirea lui Aaron cu vițelul de aur a fost repetată, dar a fost dublată de Ieroboam, căci el a făcut doi viței de aur și i-a așezat în două cetăți. Cetatea Dan reprezintă cârmuirea statului, căci Dan înseamnă „a judeca”, iar cetatea Betel reprezintă cârmuirea ecleziastică, căci Betel înseamnă „casa lui Dumnezeu”. Vițelii de aur aveau același simbolism ca vițelul lui Aaron, dar cu mărturia adăugată a unirii dintre Biserică și Stat, așa cum este reprezentată de cele două cetăți. Un vițel era cea mai înaltă formă de ofrandă păgână și, prin urmare, reprezintă o jertfă contrafăcută a lui Hristos. Aurul este un simbol al Babilonului, iar vițelul era chipul unei fiare. Așa cum Aaron a rânduit o zi falsă de închinare, tot astfel Ieroboam a rânduit și el o sărbătoare și s-a îngrijit ca data sărbătorii să nu coincidă cu vremea adevăratei închinări la Ierusalim.

Toate elementele legii duminicale iminente sunt reprezentate în mărturia de răzvrătire a lui Ieroboam: jertfa falsă (vițelul), Hristosul fals (altarul), chipul fiarei (combinația dintre Biserică și Stat), ziua falsă de închinare (duminica) și o preoție contrafăcută.

Începutul Israelului antic, începutul, ca împărăție, al celor zece seminții nordice și începutul Adventismului posedă aceleași elemente profetice și, împreună, identifică elementele profetice ale legii duminicale care va veni în curând. Israelul antic ieșise din robia Egiptului, Ieroboam a ieșit din Egipt, unde fugise pentru a scăpa de prigoana din partea lui Solomon, iar Adventismul milerit tocmai ieșise din robia papalității.

Preoția lui Levi a fost instituită în timpul răzvrătirii lui Aaron, preoția contrafăcută a celor mai de jos dintre oameni a fost instaurată în mărturia lui Ieroboam, iar când Domnul a încheiat legământ cu adventismul millerit, potrivit lui Petru, milleriții erau „o generație aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit; pentru ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” Lumina la care fuseseră chemați milleriții era lumina nestematelor lui Miller reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc, care fuseseră prefigurate în istoria răzvrătirii lui Aaron prin cele două table ale Celor Zece Porunci. Întunericul din care fuseseră chemați era Evul Întunecat al stăpânirii papale, care fusese prefigurat de întunericul robiei egiptene.

Când Hristos a ridicat din nou templul care fusese călcat în picioare deopotrivă de păgânism și de papalitate, El a făcut aceasta în decurs de patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. După ce a ridicat templul, atunci, ca Sol al Legământului, El a venit deodată la templul Său la 22 octombrie 1844, căci ridicase templul care fusese călcat în picioare și distrus și de asemenea a curățit o preoție care era reprezentată de seminția lui Levi.

Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va putea sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va ședea ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămurii ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să-I aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:2-4.

La 22 octombrie 1844, Hristos a venit deodată la templul Său și a încheiat un legământ cu un popor care era reprezentat de preoția levitică, însă până în 1863 ei repetaseră răzvrătirea lui Aaron, iar preoția millerită a trecut la preoția laodiceană, așa cum este reprezentată de preoția lui Ieroboam,

alcătuită din cei mai de jos oameni, și de dansatorii nebuni ai lui Aaron. Totuși, mărturia răzvrătirii lui Ieroboam poartă o mărturie mai amplă despre răzvrătirea din 1863. Când Ieroboam a inaugurat sistemul său fals de închinare, un profet din Ierusalim a fost trimis să mustre răzvrătirea lui Ieroboam, lucru tipificat prin faptul că adventismul millerit a fost călăuzit să accepte Sabatul Celor Zece Porunci ca zi de odihnă.

Când Adventismul a primit lumina celui de-al treilea înger și pe cea a Sanctuarului, aceste lumini au constituit o muștrare pentru acei protestanți care respinseseră lumina în creștere a desigilării, ce a început la timpul sfârșitului, în 1798. Așa cum Israelul străvechi uitase Sabatul pe când se afla în robia egipteană, Biserica din pustie uitase Sabatul până la venirea anului 1798. Lumina în creștere a soliei orei judecării adusă de milleriți a condus, în cele din urmă, la Sanctuar și la Legea lui Dumnezeu.

Acea lumină a sosit la 22 octombrie 1844 și a reprezentat o muștrare a închinării false pentru cei care fuseseră chemați să iasă cu totul din doctrinele false ale Catolicismului. Închinarea la soare este semnul autorității Catolicismului asupra bisericilor care s-au întors în sânul ei. Acea muștrare este reprezentată în inaugurarea de către Ieroboam a sistemului său fals de închinare.

Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Așa a făcut la Betel, aducând jertfe vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat la Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, în a cincisprezecea zi a lunii a opta, în luna pe care o născocise în inima lui, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse la Betel; și a rânduit o sărbătoare pentru fiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. Și iată, un om al lui Dumnezeu a venit din Iuda, prin cuvântul Domnului, la Betel; iar Ieroboam stătea lângă altar ca să ardă tămâie. Și el a strigat împotriva altarului, prin cuvântul Domnului, și a zis: O, altarule, altarule, așa zice Domnul: Iată, se va naște casei lui David un fiu, cu numele Iosia; și pe tine va jertfi preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, și oase de oameni vor fi arse pe tine. Și a dat în aceeași zi un semn, zicând: Acesta este semnul despre care a vorbit Domnul: Iată, altarul se va despica și cenușa care este pe el se va vărsa. Și s-a întâmplat că, atunci când regele Ieroboam a auzit cuvântul omului lui Dumnezeu, care strigase împotriva altarului din Betel, și-a întins mâna de pe altar, zicând: Prindeți-l.

Și mâna lui, pe care o întinsese împotriva lui, s-a uscat, astfel încât n-a mai putut s-o tragă înapoi la sine. Și altarul s-a despica, iar cenușa s-a vărsat din altar, după semnul pe care omul lui Dumnezeu îl vestise prin cuvântul Domnului. Atunci împăratul a răspuns și a zis omului lui Dumnezeu: Îmbunează acum Fața Domnului Dumnezeului tău și roagă-te pentru mine, ca mâna mea să-mi fie iarăși redată. Și omul lui Dumnezeu a mijlocit către Domnul, iar mâna împăratului i-a fost iarăși redată și a ajuns cum fusese mai înainte. Și împăratul a zis omului lui Dumnezeu: Vino acasă cu mine și întărește-te, iar eu îți voi da o răsplată. Dar omul lui Dumnezeu a zis împăratului: Chiar dacă mi-ai da jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine; nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă în locul acesta; căci astfel mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă și să nu te întorci pe același drum pe care ai venit. Și a plecat pe un alt drum și nu s-a întors pe drumul pe care venise la Betel. 1 Împărați 12:32-13:10.

Împreună cu răzvrătirea vițelilor de aur, consemnată în mărturia lui Aaron și a lui Ieroboam, mărturia lui Ieroboam include și inaugurarea propriu-zisă a sistemului fals de închinare pe care el l-a orânduit. Acea inaugurare reprezintă deosebirea dintre închinarea care trebuia să se aducă la Ierusalim și sistemul contrafăcut al lui Ieroboam. Din 1798 până la 1844, Domnul Și-a scos poporul din întunericul stăpânirii papale la minunata lumină profetică reprezentată de cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Bisericele protestante au respins acea lumină și, făcând astfel, au devenit fiicele catolicismului în 1844.

Închinarea lui Ieroboam tipifica sistemul catolic de închinare, iar în relatarea despre el, regatul de nord al lui Israel reprezintă falsul sistem al catolicismului în care protestanții din istoria milerită au ales să rămână. Simbolul acelu sistem este închinarea la soare.

Fecioarele credincioase și înțelepte care au intrat în Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844 au reprezentat o muștrare pentru protestanții care tocmai reîntraseră sub influența catolicismului și deveniseră fiicele Romei. La inaugurarea sistemului contrafăcut de închinare al lui Ieroboam a venit un profet din Iuda și l-a muștrat pe Ieroboam, prefigurând astfel fecioarele credincioase care au intrat în Sfânta Sfintelor și au fost călăuzite să recunoască legea lui Dumnezeu. Relatarea acelu profet și muștrarea lui adresată lui Ieroboam sunt deosebit de lămuritoare când se ia în considerare răzvrătirea din 1863, însă relatarea trebuie să aștepte până când este așezat un sfârșit alături de un început.

Începuturile Israelului antic, ale regatului lui Ieroboam și ale Israelului modern se aliniază, iar împreună oferă trei martori ai sfârșitului fiarei din pământ din Apocalipsa treisprezece, care va avea loc la iminenta lege duminicală. Credincioșii adventismului millerit, la 22 octombrie 1844, au devenit adevăratul corn protestant al fiarei din pământ și au făcut aceasta în istoria care a început la timpul sfârșitului, în 1798. 1798 a fost începutul celei de-a șasea împărății a profeției biblice, Statele Unite, și al întemeierii adevăratului corn protestant al adventismului în Statele Unite. Acea istorie a începutului reprezintă istoria sfârșitului Statelor Unite, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul acelu lucru.

Cei trei martori inițiali ai Israelului antic și modern, precum și ai Israelului lui Ieroboam, ilustrează sfârșitul fiarei pământului; însă există și un alt sfârșit care trebuie stabilit în prealabil, înainte de a expune mărturia profetului care a venit din Iuda și l-a muștrat pe Ieroboam. Istoria de încheiere ce trebuie inclusă este sfârșitul regatelor de nord și de sud ale lui Israel, așa cum îl reprezintă profetul Ezechiel.

Nu trebuie uitat că ceea ce ilustrăm acum este că răzvrătirea din 1863 este marcată de prima urâciune din capitolul opt al cărții lui Ezechiel, care era chipul geloziei. Odată ce vom aborda sfârșitul regatelor de nord și de sud, așa cum sunt reprezentate de Ezechiel, vom avea mai mult decât suficiente dovezi pentru a susține că răzvrătirea din 1863 a fost ilustrată prin răzvrătirea lui Aaron și a lui Ieroboam și că ea identifică începutul primei dintre cele patru generații ale adventismului laodicean.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul Domnului a venit iarăși la mine, zicând: Iar tu, fiul omului, ia-ți o bucată de lemn și scrie pe ea: Pentru Iuda și pentru fiii lui Israel, tovarășii lui; apoi ia o altă bucată de lemn și scrie pe ea: Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui; și unește-le una cu alta într-o singură bucată de lemn, și vor deveni una în mâna ta. Iar când fiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: Nu ne vei arăta ce înțelegi prin acestea? să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi pune cu el, cu lemnul lui Iuda, și voi face din ele o singură bucată de lemn, și vor fi una în mâna mea. Iar bucățile de lemn pe care scrii vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor. Și să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, îi voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus și-i voi strânge din toate părțile și-i voi aduce în țara lor.

Și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți; și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății niciodată; nici nu se vor mai spurca cu idolii lor, nici cu urâciunile lor, nici cu vreuna dintre fărâdelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locurile lor de locuire în care au păcătuit și îi voi curăți; astfel vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Și David, slujitorul Meu, va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; vor umbla în judecățile Mele, vor păzi rânduielele Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o lui Iacov, slujitorul Meu, în care au locuit părinții voștri; și vor locui acolo, ei, copiii lor și copiii copiilor lor, pentru totdeauna; iar slujitorul Meu David va fi voievodul lor pe vecie. Mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi cu ei un legământ veșnic; îi voi așeza și îi voi înmulți și voi așeza sfântul Meu locaș în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi, de asemenea, cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu, Domnul, sfîntesc pe Israel, când sfântul Meu locaș va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:15-28.